

ΠΕ
ΡΙ

ΤΗΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΚΛΑΟΥΖΕΒΙΤΣ

ΠΤΕ
ΡΟ

«ΜΕ ΤΗ ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΙΣ ΙΔΙΕΣ ΑΞΙΕΣ...»

ΤΙ ΓΥΡΕΥΟΥΝ ΟΙ PATRIOT ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΥΕΜΕΝΗ;

Λογικά διαβάζοντας αυτό το τεύχος ή λιάζεστε σε κάποια αμμουδιά ή πολύ θα θέλατε να είστε στην θέση αυτών που λιάζονται. Την ίδια στιγμή, 120 έλληνες... «πατριώτες» λιάζονται στην άμμο της Σαουδικής Αραβίας. Είναι αξιωματικοί και χειριστές των αντιαεροπορικών πυραύλων Patriot που παραχώρησε το ελληνικό κράτος στους Σαουδάραβες. Από ελληνικής πλευράς, αυτό ονομάζεται «αναβάθμιση της στρατιωτικής συνεργασίας και διεξαγωγή πολυεθνικών ασκήσεων». ¹ Βέβαια, όπως γράφαμε και στο προηγούμενο τεύχος,

η Σαουδική Αραβία κρατάει στους σιβαρούς της ώμους τον πόλεμο της Υεμένης από το 2015, οπότε δέχεται συχνά πυκνά επιθέσεις από drones και πυραύλους που αποστέλλονται από τους «αντάρτες Χούθι». Η τελευταία τέτοια επίθεση έλαβε χώρα στις 14 του Απριλίου και περιελάμβανε 15 drones και 2 βαλλιστικούς πυραύλους, οπότε η εκπαίδευση των συμπατριωτών μας προβλέπεται ιδιαίτερος έντονη. Δεν είναι «εκπαίδευση» είναι κανονικός πόλεμος.

Το ακόμη χειρότερο είναι ότι δεν πρόκειται για πόλεμο εναντίον τυχαίων «ανταρτών». Οι «αντάρτες Χούθι» εξοπλίζονται από το ιρανικό κράτος, γι' αυτό και κρατάνε γερά εδώ και πέντε χρόνια σε έναν πόλεμο που «ήδη έχει κοστίσει τις ζωές τουλάχιστον 233.000 ανθρώπων». Οι πύραυλοι του ελληνικού κράτους και οι χειριστές τους θα βρεθούν αντιμέτωποι με ιρανικά οπικά συστήματα υποστηρίζοντας τη Σαουδική Αραβία και συμμετέχοντας σε μια μακρόχρονη σφαγή. ²

Επειδή στο δίμηνο που μεσολάβησε η ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο της Υεμένης εντάθηκε και μαζί εντάθηκαν και τα αναμεταξύ μας ερωτήματα «ρε, πού σκατά είναι η Υεμένη», είπαμε να επιμείνουμε λίγο ακόμα. Αναμφίβολα, είναι δελεαστικό να υποκύψει κανείς στο συνδυασμό αδιαφορίας – πολυπλοκότητας του ζητήματος και να συνεχίσει τις βουτιές. Όπως όμως θα έχουμε δει μέχρι το τέλος του κειμένου, από τότε που είπαμε ότι «οι πύραυλοι του ελληνικού κράτους θα βρεθούν αντιμέτωποι με ιρανικά οπικά συστήματα», οι ανησυχίες μήπως φάμε κάνα ιρανικό πύραυλο κατακέφαλα ξέφυγαν απ' το περιθωριακό περιοδικό μας και έφτασαν μέχρι και στην Εφημερίδα των Συντακτών. Οπότε θα χρειαστεί να σφίξουμε τα δόντια, να ξαναγκουγκλάρουμε χάρτες, να ξεσκονίσουμε παλιά κείμενα και να εξοικειωθούμε κι άλλο με την «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική». Κι όλα αυτά κατακαλόκαιρο με τον ανεμιστήρα να βουίζει δίπλα στο κεφάλι μας. Σκατένια φάση.

(ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΗ) ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΗΝ ΥΕΜΕΝΗ

Εξοικειωθήκαμε με την Υεμένη όταν ξέσπασε ο πόλεμος ανάμεσα στους Σαουδάραβες και τους αντάρτες Χούθι, δηλαδή το 2015. Αλλά, η Υεμένη είχε μια πολυτάραχη ιστορία από πολύ παλιότερα. Στον Ψυχρό Πόλεμο η Υεμένη είχε χωριστεί στα δύο, σε ένα νότιο «σοσιαλιστικό» κομμάτι και ένα βόρειο «καπιταλιστικό» κομμάτι.

Το 1990, με τη διάλυση του ανατολικού μπλοκ, η Υεμένη ενώθηκε. Το βόρειο «καπιταλιστικό» της κομμάτι προφανώς είχε την πρωτοκαθεδρία. Αρχηγός της ενωμένης Υεμένης έγινε ο Αλί Αμπντουλάχ Αλ Σαλέχ, δικτάτορας του βόρειου κομματιού ήδη από το 1978. Τα πρώτα δέκα χρόνια της ενωμένης Υεμένης ήταν σχετικά ήρεμα. Αλλά το 2001, όταν άρχισε δηλαδή με φρενήρη ρυθμό το «κυνήγι της τρομοκρατίας», η ειδησεογραφία περί των εξωτερικών φιλοδώρησε την Υεμένη με τον όχι και τόσο αξιοζήλευτο τίτλο: «η πρώτη χώρα [μετά το Αφγανιστάν] που θα αντιμετωπίσει την οργή της Ουάσιγκτον». ³ Για περίπου δέκα χρόνια ακόμα ο Σαλέχ ελίχθηκε με μαεστρία πάνω σ' αυτούς τους κινδύνους. Προσανατόλισε τα συμφέροντά του με αυτά των Αμερικάνων και υποστήριξε επιθέσεις απ' την Αλ-Κάιντα σε εδάφη της Υεμένης για να ζητήσει μετά υποστήριξη απ' τους Αμερικάνους προκειμένου να καταπολεμήσει την τρομοκρατία. ⁴ Χάρη στην υποστήριξη της Σαουδικής Αραβίας έφτιαξε ένα στρατό που στράφηκε κατευθείαν στην εξόντωση της σιιτικής μειονότητας που υπήρχε στα βορειοδυτικά της χώρας, και που εκφραζόταν κυρίως μέσω της πολιτικοθησκευτικής οργάνωσης «Χούθι». Όλα καλά λοιπόν για τον Σαλέχ. Μέχρι το 2011.

Γιατί η «αραβική άνοιξη» έφερε στην επιφάνεια ξανά τις διαλυτικές τάσεις της Υεμένης. Και ο Σαλέχ αυτή τη φορά δεν τα κατάφερε εξίσου καλά. Ο στρατός του διασπάστηκε και ο μισός τάχθηκε στο πλευρό των διαδηλωτών. Όσοι έλληνες αντι-ιμπεριαλιστές έκαναν τότε την αλληλεγγύη τους βρέθηκαν στη δυσάρεστη θέση να υπάρχουν δημοσιεύματα που ξεκινούν με την πρόταση «οι δυνάμεις του στρατού άνοιξαν πυρ εναντίον νεαρών διαδηλωτών» και συνεχίζουν με την πρόταση «[οι διαδηλωτές] ήταν στρατιώτες της πρώτης μεραρχίας τεθωρακισμένων, της οποίας ο διοικητής, στρατηγός Αλι Μόχσεν αλ-Αχμάρ, διοικητής και της βόρειο-ανατολικής περιφέρειας της χώρας, τάχθηκε στο πλευρό των αντικαθεστωτικών». ⁵ Οι έλληνες αντι-ιμπεριαλιστές βέβαια δεν τα διάβαζαν τα δημοσιεύματα αυτά, οπότε δεν προβληματιζόνταν ιδιαίτερα. Τελικά ο επί 32 χρόνια πρόεδρος Αλ Σαλέχ συμφώνησε, υπό σαουδαραβική πίεση, να παραδώσει την εξουσία στον Αμπντ Ραμπού Μανσούρ Χάντι, ο οποίος είχε διατελέσει στρατηγός της νότιας «σοσιαλιστικής» Υεμένης και από το 1994 ήταν υπάκουος και πιστός αντιπρόεδρος του Σαλέχ. Μέχρι που το 2011 βρήκε την ευκαιρία!

Όμως ο Σαλέχ δεν εξαφανίστηκε. Τακίμασε με τους έως τότε θανάσιμους εχθρούς του, τους Χούθι, και με κάποιον ακατανόητο τρόπο πήρε μαζί του το μισό στρατό (μάλλον το κομμάτι που δεν είχε πάει με τους διαδηλωτές το 2011, αλλά δεν κόβουμε και το χέρι μας έτσι όπως τα 'χαν κάνει). Το 2015, ο στρατός του Σαλέχ ενώθηκε με τους Χούθι, που από φιλοάγνωση πολιτικοθηρησκευτική οργάνωση, είχαν μετατραπεί σε αντάρτες. Χάρη στο στρατό του Σαλέχ και την (σιωπηρή στην αρχή) υποστήριξη του επίσης σιιτικού Ιράν, οι Χούθι κατέλαβαν μέσα σε κάτι μήνες τη Σαναά, την πρωτεύουσα της Υεμένης, διώχνοντας τον Χάντι και την υποστηριζόμενη από τους σαουδάραβες κυβέρνησή του στο Άντεν. Μόλις ο «εξοπλισμός των Χούθι με ιρανικά όπλα» επιβεβαιώθηκε, η Σαουδική Αραβία δημιούργησε μια σουνιτική συμμαχία με σκοπό να αποκαταστήσει την κυβέρνηση του Χάντι στην Υεμένη.

Χαωθήκατε; Δε φταίτε εσείς. Φταίει που το πράγμα είναι χαοτικό από μόνο του. Σούμα: το 2015 ξέσπασε ένας πόλεμος που από τη μία μεριά είχε τη Σαουδική Αραβία, κάμποσα ακόμα σουνιτικά κράτη, τις ΗΠΑ και την ας πούμε νόμιμη κυβέρνηση της Υεμένης. Από την άλλη είχε τους σιίτες Χούθι, τον Ιράν, τον πρώην πρόεδρο Σαλέχ και το σουνιτικό στρατό της Υεμένης που τον είχε ακολουθήσει. Και οι δυο μεριές υποτίθεται ότι μάχονταν ταυτόχρονα με τους θύλακες της Αλ-Κάιντα. Γενικώς φασάρα. Το εντυπωσιακό είναι ότι παρά το χάος, η εικόνα της Υεμένης το 2015 είχε ως εξής:

Με έναν κάπως περίεργο τρόπο δηλαδή, η Υεμένη είχε διχοτομηθεί και πάλι ακριβώς πάνω στις γραμμές της προηγούμενης διχοτόμησής της. Οι Χούθι και ο Σαλέχ είχαν υπό τον έλεγχό τους την πρώην βόρεια «καπιταλιστική» Υεμένη (από την οποία και προέρχονταν) και ο Χάντι την πρώην νότια «σοσιαλιστική» Υεμένη, από την οποία και προερχόταν. Αλλά τι τα θες; Έτσι είναι οι πόλεμοι δι' αντιπροσώπων: εκμεταλλεύονται τις ήδη υπάρχουσες αντιπαλότητες, οι οποίες τείνουν να μένουν σταθερές παρά το πέρασμα των χρόνων.

Από το 2015 μέχρι σήμερα συνέβησαν πολλά. Η σουνιτική συμμαχία «Αποφασιστική Καταιγίδα» δεν αποδείχθηκε ούτε πολύ αποφασιστική, ούτε πολύ καταϊγιστική, αφού η σουνιτική συμμαχία δεν είχε απέναντί της «κάτι αντάρτες», αλλά το ιρανικό κράτος και τους φίλους του. Ο Σαλέχ κάποια στιγμή έχασε την ισορροπία του στα τεντωμένα σκοινιά που περπατούσε και δολοφονήθηκε από τους τελευταίους του συμμάχους, τους Χούθι. Ένας Σαουδάραβας δημοσιογράφος σε αμερικανική εφημερίδα, ο Τζ. Κασόγκι, εκτελέστηκε από πράκτορες του καθεστώτος των Σαούντ. Ένας ιρανός στρατηγός, ειδικός μεταξύ άλλων και στο ζήτημα της Υεμένης, εκτελέστηκε και για κάνα διβδόμαδο όλοι

συζητούσαν ότι εξαιτίας της δολοφονίας του θα ξεκινήσει παγκόσμιος πόλεμος· τώρα πια μπορεί να μη θυμάται και κανείς το όνομά του. Ο πόλεμος στην Υεμένη διαρκεί μέχρι και σήμερα με τα σκαμπανεβάσματά του. Οι ΗΠΑ λίγα χρόνια πριν έθεσα την Υεμένη αντιμετώπιση «με την οργή τους», οργανώνοντας μεθοδικά τη διάλυσή της, και τώρα παριστάνουν πως είναι συγκλονισμένες από την ανθρωπιστική καταστροφή. Κατά τ' άλλα, η κατάσταση της σύγκρουσης έχει ως εξής:

Καμία ουσιαστική διαφορά στο χάρτη δηλαδή. Ακόμα και «εδάφη ελεγχόμενα απ' την Αλ-Κάιντα» υπάρχουν ακόμα παρά τους δεκάδες στρατούς που κυκλοφορούσαν στην επικράτεια της Υεμένης. Τα σύνορα λοιπόν μένουν ίδια, αλλά η σύγκρουση και το χάος συνεχίζεται. Σύμφωνα με τους αμερικάνους αναλυτές, ο ατέλειωτος πόλεμος στην Υεμένη πρόκειται για άλλη μια «αποτυχία». Τα πράγματα όμως δεν είναι καθόλου έτσι.

Η ΥΕΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΤΩΝ ΗΠΑ

Οι σταθεροί αναγνώστες μας είναι βέβαιο πως είναι εξοικειωμένοι με το σχήμα που χρησιμοποιούμε για την περιγραφή του παγκοσμίου πολέμου, όπως αυτός διεξάγεται τα τελευταία τριάντα χρόνια. Συνοπτικά: το αμερικανικό κράτος προσπαθεί να δημιουργήσει εστίες αποσταθεροποίησης σε έναν δακτύλιο πέριξ της Ρωσίας και της Κίνας, προσπαθώντας να τους κόψει την πρόσβαση στις θάλασσες και να τις βυθίσει «στις λάσπες των συγκρούσεων του εγγύς εξωτερικού της».⁶ Αυτή η στρατηγική ονομάζεται στρατηγική της ανάσχεσης και ο ίδιος ο Β. Πούτιν έλεγε ότι «[η πολιτική της ανάσχεσης] εφαρμόζεται ενάντια στη χώρα μας εδώ και πολλά χρόνια, από πάντα, επί δεκαετίες, αν όχι από αιώνες».⁷ Τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια, αυτή η στρατηγική μετράει τουλάχιστον οκτώ διαλυμένα κράτη: τη Σομαλία, τη Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, τη Λιβύη, την Ουκρανία, τη Συρία και την Υεμένη.

Στη Μέση Ανατολή αυτή η στρατηγική πήρε πολλές φορές το όνομα του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία». Φυσικά η «τρομοκρατία» ήταν ήδη κανονισμένη από τους Αμερικάνους. Στην Υεμένη για παράδειγμα, οι Ηνωμένες Πολιτείες έκαναν την πρώτη προσπάθεια εξόντωσης τρομοκρατών με drone ήδη από το 2002. Από το 2009 αυτές οι επιθέσεις έγιναν συστηματικές. Οι 14.000 επιθέσεις με drone που έχουν γίνει μέχρι στιγμής είχαν τεράστια επιτυχία. Από το 2009 μέχρι το 2012 οι νεκροί ήταν χιλιάδες, αλλά τα «μέλη τρομο-

κρατικών οργανώσεων στην Υεμένη», ό,τι κι αν σημαίνει αυτό, έγιναν από τριακόσια, χίλια.⁸ Οι ίδιοι οι αμερικανοί πράκτορες των democrats παραδέχονται (φυσικά με προσεκτικές διατυπώσεις) ότι οι επιθέσεις με drone χρησιμοποιούνται συχνά για να σαμποτάρουν τις ειρηνευτικές διαδικασίες σκοτώνοντας τους αρχηγούς που είναι έτοιμοι να διαπραγματευτούν μια συμφωνία, ώστε να δοθεί τροφή στο χάος και τις συγκρούσεις.⁹ Έπειτα, οι ΗΠΑ έρχονται να «λύσουν» το πρόβλημα που δημιούργησαν.

Στο περιβάλλον αυτής της διάλυσης, τα γύρω κράτη είναι αναγκασμένα να εμπλακούν στο σφαγείο. Όχι γιατί πρέπει να κάνουν το χατίρι των Αμερικάνων, αλλά γιατί τα συμφέροντά τους είναι τέτοια που δε μπορούν να κάνουν αλλιώς, δε μπορούν να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια όσο δίπλα τους ανοίγονται ευκαιρίες και κίνδυνοι. Οι ΗΠΑ προσπαθούν να σπρώξουν ακόμα περισσότερο την εμπλοκή τους. Αυτό το σπρώξιμο εκφράζεται από την περίοδο Ομπάμα και μετά με την καταδίκη των «κρατών-τζαμπατζήδων», τα οποία «επιζητούν τις επεμβάσεις των ΗΠΑ στο εξωτερικό, αλλά αρνούνται να μοιραστούν το βάρος».¹⁰ Της Ελλάδας ας πούμε, τα τελευταία χρόνια πολύ της αρέσει να παίζει αυτόν ακριβώς το ρόλο, του τζαμπατζή, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το αποτυχημένο κάλεσμα του κάλπικου Βενιζέλου (του Βαγγέλη) για αμερικανική εισβολή στη Συρία τον Αύγουστο του 2013 (είναι γνωστό ότι όλες οι μαλακίες καλοκαίρι γίνονται).

Στην υπόθεση της Υεμένης, οι ίδιοι αμερικανοί αναλυτές της κυβέρνησης των ΗΠΑ αναγνωρίζουν ότι «δίχως την υποστήριξη των ΗΠΑ, η Σαουδική Αραβία θα δυσκολευόταν να εξαπολύσει αυτόν τον πόλεμο και σίγουρα θα ήταν πιο πρόθυμη να βρει ένα δρόμο διαφυγής απ' αυτόν».¹¹ Τη Σ. Αραβία δεν τη λες, λοιπόν και κράτος – τζαμπατζή, αλλά μόνη της δεν πήγαινε. Χρειαζόταν το σπρώξιμο των ΗΠΑ για να χωθεί στις λάσπες της Υεμένης. Στο τέλος του εκτενούς αφιερώματός τους στην Υεμένη, καταλήγουν:

Ακόμα κι αν συνεργαστούν οι Σαουδάραβες και εμπλακούν σε ειρηνευτικές συζητήσεις, αυτό μπορεί πλέον να μην είναι αρκετό. Παντού υπάρχουν εμπόδια. Η Υεμένη δεν είναι πλέον η χώρα που ήταν όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Καθώς οι συγκρούσεις συνεχίζονταν, η εξουσία διαχεόταν σε μια πληθώρα ένοπλων ομάδων: όχι μόνο στους Χούθι και την κυβέρνηση του Χάντι, αλλά και αυτονομιστικές δυνάμεις στο νότο και ένοπλες ομάδες υπό τον έλεγχο του Ταρέκ Σαλέχ, ανιψιού του προκατόχου του Χάντι. Ο πόλεμος πλέον μαίνεται σε πολλά μέτωπα, κάθε ένα εκ των οποίων έχει τη δική του δυναμική και τις δικές του εξουσίες. Μια ειρηνευτική συμφωνία είναι πλέον πολύ απίθανη. [...] Επιπλέον, πολλοί περιφερειακοί παίκτες έχουν εμπλακεί υποστηρίζοντας διάφορες ομάδες στην επικράτεια της Υεμένης. Αλλά η κυβέρνηση Μπάιντεν πρέπει να έχει υπ' όψιν πως ό,τι κι αν κάνει, πρέπει να εμμένει στην απόφασή της να απεμπλέξει τις ΗΠΑ από αυτόν τον πόλεμο, όσο δύσκολο κι αν φαντάζει αυτό. Ο τερματισμός του πολέμου μπορεί να αποδειχθεί πως είναι πάνω απ' τις δυνάμεις της νεάς κυβέρνησης. Αλλά ο τερματισμός της συνενοχής των ΗΠΑ δεν είναι.¹²

Τα λόγια τους θέλουν προσοχή. Η γνώμη ότι οι πράκτορες της κυβέρνησης των ΗΠΑ είναι κάτι παναγίες που θέλουν την παγκόσμια ειρήνη, ακούγεται αστεία στον καθένα. Η, πιο διαδεδομένη όμως, γνώμη ότι η πολιτική των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή είναι μια σειρά λαθών και αποτυχιών, θα έπρεπε να φαντάζει εξίσου αστεία.

Αν δεχτούμε λοιπόν ότι η πιο ισχυρή υπερδύναμη στον πλανήτη δεν κάνει απλά βλακειές για δεκαετίες, αν δεχτούμε ότι η ανάφλεξη της Μέσης Ανατολής δεν είναι κάποιο «λάθος» αλλά ο ίδιος ο στόχος των ΗΠΑ, τότε η πρόταση των πρακτόρων του Μπάιντεν μπορεί να διαβαστεί αλλιώς: «Μα πόσο χαίρομαστε που επιτέλους μπλέχτηκαν τόσα κράτη στον πόλεμο της Υεμένης. Νομίζουμε πως πλέον η κατάσταση έχει ξεφύγει τόσο που ο πόλεμος θα συνεχιστεί δίχως να χρειαστεί εμείς να κάνουμε κάτι άλλο. Αν κάνουμε λίγο ακόμα πίσω μάλιστα, μπορεί να αναγκαστούν κι άλλα κράτη-τζαμπατζήδες να βγουν μπροστά και να χωθούν στο σφαγείο». Η βαρύτητα του άρθρου ήταν τέτοια που από τον Απρίλη που δημοσιεύθηκε, ο ένας εκ των συγγραφέων του έγινε «ειδικός διπλωματικός απεσταλμένος των ΗΠΑ στο Ιράν» και διάφορες απ' τις προτάσεις του έγιναν πολιτικές στην πράξη από την αμερικανική κυβέρνηση.

Πράγματι, οι ΗΠΑ τον Ιούνιο ανακοίνωσαν ότι απομάκρυναν τους αμερικανικούς αντιαεροπορικούς πυραύλους Patriot από τη Σαουδική Αραβία.¹³ Το κενό είχε ήδη κανονίσει να καλύψει η Ελλάδα. Από τη σκοπιά των ΗΠΑ, η εμπλοκή της Ελλάδας στο σφαγείο της Υεμένης είναι ένα εξαιρετικό νέο. Γιατί η εμπλοκή της Ελλάδας δεν γίνεται στο κενό. Σημαίνει πως κι άλλα κράτη να χωθούν στον πόλεμο. Όπως για παράδειγμα...

Η ΥΕΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ

...την Τουρκία! Η οποία με τη σειρά της τζαρτζαρίζεται εδώ και καιρό με τη Σαουδική Αραβία και το βασικό της σύμμαχο, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, είτε με επίδοκο το ποιος θα ηγεμονεύει στο σουνιτικό Ισλάμ, είτε λόγω των τριγμών που προκαλούν στο εσωτερικό της οι πολεμικές συγκρούσεις που λαμβάνουν χώρα στην περιοχή, για λόγους δηλαδή επιβίωσης. Τα προηγούμενα χρόνια, η Τουρκία έχει εμπλακεί σε μπόλικες συγκρούσεις εκτός των συνόρων της: Λιβύη, Αίγυπτος, Συρία, Αρμενία και πάει λέγοντας. Σε αρκετές περιπτώσεις έχει υποστηρίξει δυνάμεις της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, της οποίας τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Σαουδική Αραβία είναι οι μεγαλύτεροι πολέμιοι. Στα Εμιράτα μάλιστα οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι θεωρούνται τρομοκρατική οργάνωση και βρίσκονται εκτός νόμου. Τόσο στη Λιβύη, όσο και στην Αίγυπτο, η Σ. Αραβία έχει υποστηρίξει το στρατηγό Χαφτάρ και το στρατηγό Σίσι, των οποίων βασικοί αντίπαλοι ήταν οι χρηματοδοτούμενοι από την Τουρκία Αδελφοί Μουσουλμάνοι. Εκτός αυτού, η Τουρκία διαθέτει μια στρατιωτική βάση στο Κατάρ, δηλαδή μέσα στα μούτρα της Σ. Αραβίας και των Εμιράτων. Αρκετές φορές έχει ακουστεί ότι η Τουρκία υποστηρίζει ήδη στρατιωτικά το παρακλάδι της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στην Υεμένη.¹⁴

Με άλλα λόγια, η εξέλιξη της Τουρκίας σε περιφερειακή δύναμη υποβαθμίζει το ρόλο της Σαουδικής Αραβίας και το αντίστροφο. Αυτή τη στιγμή η Τουρκία ετοιμάζεται να στείλει μισθοφόρους στην Υεμένη για να υποστηρίξει την πλευρά της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, αλλά βασικά για να «υποβαθμίσει τη συμμαχία της οποία ηγείται η Σ. Αραβία και να δημιουργήσει μια νέα συμμαχία και ένα νέο πολεμικό συμβούλιο με κέντρο την Άγκυρα».¹⁵

Η Σ. Αραβία κι η Ελλάδα τα βλέπουν όλα αυτά και δεν τους αρέσουν καθόλου. Γι' αυτό και προσπαθούν να κάνουν συμμαχίες μεταξύ τους και με όποιον εχθρό της Τουρκίας βρεθεί πρόχειρος. Γιατί μη γελιέστε. Σύμφωνα με κάτι άλλους πράκτορες με διδακτορικό,

η Ελλάδα δεν έχει ιδιαίτερη στρατιωτική αξία για τους Σαουδάραβες γιατί οι ένοπλες δυνάμεις της είναι απαρχαιωμένες και η πολεμική της βιομηχανία δεν είναι εξελιγμένη. [...] Αλλά η συμφωνία έχει σημαντική γεοπολιτική αξία. Το Ριάντ αντιδρά στις επιθετικές κινήσεις της Τουρκίας χτίζοντας μια συμμαχία με το βασικό αντίπαλο της Τουρκίας, την Ελλάδα και διεξάγοντας στρατιωτικές ασκήσεις στην ευρύτερη περιοχή.¹⁶

Το ζήτημα δηλαδή δεν είναι τα Patriot. Είναι η προσπάθεια να ειπωθεί στην Τουρκία «μην πολυκουνιέσαι». Η Ελλάδα από μεριάς της δεν έχασε την ευκαιρία να εμπλακεί σε άλλη μία αντιτουρκική συμμαχία, απ' τις πολλές που έχει σχηματίσει τα τελευταία χρόνια (και που βέβαια έχουν πάει φιλοάπατες). Είναι έτσι που ξαφνικά μάθαμε δια στόματος του αρχηγού ΓΕΕΘΑ, στρατηγού Φλώρου ότι «με τη Σαουδική Αραβία μοιραζόμαστε τις ίδιες αξίες κι έχουμε τους ίδιους στόχους: την ειρήνη, τη σταθερότητα και την ασφάλεια στην περιοχή» (το είπε στ' αλήθεια αυτό).¹⁷ Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν, η Ελλάδα είναι τόσο φιλειρηνική όσο κι η Σαουδική Αραβία· που έχει κανονίσει την επί έξι χρόνια σφαγή της Υεμένης.

Η εμπλοκή της Ελλάδας στο σφαγείο της Μέσης Ανατολής δεν αρέσει βέβαια σε όλη την Ευρώπη. Μπορεί να έχει την κάλυψη της Γαλλίας, αλλά η Γερμανία και άλλα ευρωπαϊκά κράτη δεν ψήνονται καθόλου. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων, ένα θινκ-τανκ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξέδωσε δύο εκτενείς ανακοινώσεις οι οποίες απευθύνονται σαφώς στην Ελλάδα και τη Γαλλία. Εκεί αναφέρεται ότι:

η ευρωπαϊκή ήπειρος κινδυνεύει να ρουφηχτεί στη δίνη του πολέμου που

Αριστερά ο General Floros με τον ομόλογό του. Δεξιά ο Ν. Δένδιας με τον ομόλογό του. Οι κοινές αξίες κάνουν μαμ. Τουλάχιστον δε θα κολλήσουν κόβιντ.

επανακαθορίζει τη Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή, μια διαμάχη που πυροδοτείται από την υπερδεκαετή σύγκρουση μεταξύ Τουρκίας από τη μία και Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και Σ. Αραβίας από την άλλη. Αντί να χρησιμοποιεί τα ΗΑΕ [και τη Σ. Αραβία] για να αποκρούσει την Τουρκία, η Ευρώπη θα έπρεπε να χαράξει τη δική της στρατηγική. Η κλιμάκωση της αντιπαλότητας [...] θα ενισχύσει την εντύπωση ότι η νότια γειτονιά της Ευρώπης είναι πεδίο στο οποίο η Άγκυρα και το Άμπου Ντάμπι μπορούν να κονταροχτυπηθούν, ανεξαρτήτως των επιπτώσεων στη σταθερότητα της περιοχής.¹⁸

Και ακόμα:

Οι Ευρωπαίοι θα πρέπει να αντισταθούν στον πειρασμό να εκμεταλλευτούν την ψύχρανση των σχέσεων ΗΠΑ-Σαουδικής Αραβίας, επιδιώκοντας βραχυπρόθεσμα, στενόμυαλα και εγωκεντρικά οφέλη.¹⁹

Με άλλα λόγια, το ευρωπαϊκό συμβούλιο εξωτερικών υποθέσεων λέει στην Ελλάδα και σε όποιον άλλο το σκέφτεται να μην κάνει μαλακίες στην Τουρκία μέσω Υεμένης, γιατί ήδη οι πολεμικές συγκρούσεις έχουν αγγίξει τα ευρωπαϊκά σύνορα και έτσι όπως το πάμε μπορεί να μπουκνουν και μέσα απ' αυτά.

Παρ' όλα αυτά, το ελληνικό κράτος δε δείχνει κανένα σημάδι πως θέλει να κάνει πίσω. Οπότε συνεχίζει κανονικά. Συνεχίζει να εμπλέκεται σ' έναν (παγκόσμιο) πόλεμο, κανονικό και με τα όλα του. Με όλους τους κινδύνους που μπορεί να επιφυλάσσει αυτό. Τους οποίους, επειδή ξέρουμε ότι εμάς δε μας πιστεύετε, τους παρατηρούν ακόμα και διάφοροι Πασόκοι αναλυτές των εξωτερικών και πρώην σύμβουλοι, γκρινιάζοντας ότι η σημερινή «πολυδιάστατη» εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους νοείται αποκλειστικά ως «πολυδιάστατη εναντίον της Τουρκίας» και δεν τα πάει τόσο καλά όσο η παλιά η πασόκικη εκδοχή της. Μεσ στην κριτική του, λοιπόν, ένας εξ αυτών έλεγε διάφορα ενδιαφέροντα:

Η ειρωνεία είναι πως την πολιτική αυτή τη βαφτίζουμε «πολυδιάστατη», επειδή επιχειρούμε την απομόνωση της Τουρκίας από όλες τις πλευρές. [...] Η επιδίωξη «περικύκλωσης» της Τουρκίας είναι προβληματική και ατελέσφορη. [...] Οι σχετικές συμμαχίες είναι ασταθείς, γιατί οι «σύμμαχοί» μας σ' αυτές κινούνται με βάση δικά τους κίνητρα που πόρρω απέχουν από τα δικά μας. [...] Κινδυνεύουμε να εμπλακούμε σε περιπέτειες, ιδίως στη Μέση Ανατολή. Αν λ.χ. υπάρξει σύγκρουση με το Ιράν, θα βρεθούμε «παρέα» με τους πιο επιθετικούς κύκλους εναντίον του, με κίνδυνο ακόμη και για την ασφάλειά μας (ιρανικοί πύραυλοι).²⁰

Για να μη λέτε λοιπόν ότι τα λέμε μόνο εμείς, ο Πασόκος λέει ανοιχτά ότι η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας έχει στόχο την περικύκλωση της Τουρκίας. Με τον στόχο αυτό μάλιστα συμφωνεί και επαυξάνει, απλά πιστεύει ότι δεν το κάνουμε σωστά. Ότι οι συμμαχίες μας είναι για τα μπάζα κι ότι το να βρίσκεσαι κόντρα στο Ιράν δεν είναι παίξε-γέλασε. Κι ότι με τις μαλακίες που κάνουμε κινδυνεύουμε να φάμε κανέναν ιρανικό πύραυλο στην κεφαλή. Οπότε, αν και για την ιστορία με την Κασσάνδρα τα είπαμε και στο speaking, μην αρχίσετε και λέτε πάλι για τους γρουσουζήδες τους αυτόνομους. Τα λένε κι οι Πασόκοι.

Άντε και καλή μας τύχη.

1. Β. Νέδος, «Εμβάθυνση των σχέσεων Ελλάδας με Σαουδική Αραβία», *Καθημερινή*, 27/05/2021.
2. «Η «νέα εξωτερική πολιτική» που για κάποιο λόγο περνάει από τη Σαουδική Αραβία», *Antifa* #75, 05/2021.
3. «Στόχοι: Σομαλία, Σουδάν, Υεμένη», *Ελευθεροτυπία*, 26/11/2001. Πολλά απ' όσα θα αναφέρουμε εδώ πέρα περιλαμβάνονται και σ' εκείνη την πρώτη μας προσπάθεια να μάθουμε τι διάλογο γίνεται στην Υεμένη, «Δεν ξαναπιάνει φωτιά εκείνο που έγινε στάχτες;», *Antifa* # 46, 05/2015. Πλέον έχουμε δηλαδή την πολυτέλεια να κοιτάμε τις παλιές μας υποσημειώσεις, αντί να ξεψαχνίζουμε για ώρες τη βάση δεδομένων μας.
4. R. Spencer, «Yemen defector says terror crisis was manufactured to win western support», *The Telegraph*, 11/06/2011.
5. «Νεκροί και τραυματίες σε συγκρούσεις στην Υεμένη», *Ελευθεροτυπία*, 13/04/2011.
6. Η φράση ανήκει στον αμερικανό φασίστα ειδικό Ζ. Μπρεζίνσκι. Αναφέρεται μαζί με μια εκτενέστερη περιγραφή του παγκοσμίου πολέμου στο *Autonome Antifa, Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου*, Μάης 2015, σ. 126.
7. Ό.π., σ. 94.
8. H. Lackner, *Yemen In Crisis: Autocracy, Neo-Liberalism and the Disintegration of a State*, Saqi Books, 2017, σ. 41.
9. Anouk S. Rigterink, «Drone Dilemma: The Risks of Washington's Favorite Counterterrorism Tool Often Outweigh the Rewards», *Foreign Affairs*, 04/06/2021.
10. Η έκφραση περιλαμβάνεται στο Jeffrey Goldberg, «The Obama Doctrine: The U.S President Talks Through his Hardest Decisions About America's Role in the World», *The Atlantic*, 4/2016. Σχετικά μπορεί να δει κανείς το «Πώς να διαβάζουμε τα κείμενα των ειδικών», *Antifa* #51, 04/2016.
11. Robert Malley, Stephen Pomper, «Accomplice to Carnage: How America Enables War in Yemen», *Foreign Affairs*, 03/2021.
12. Ό.π.
13. «U.S. Military to Withdraw Hundreds of Troops, Aircraft, Antimissile Batteries From Middle East», *The Wall Street Journal*, 18/06/2021.
14. «Could Turkish involvement in Yemen free Saudi Arabia?», *Al-Monitor*, 02/04/2021.
15. «Turkey sets its sights on Yemen», *Atalayar.com*, 22/06/2021.
16. «Greece, Saudi Arabia Forge Closer Ties In Shadow of Iran & Turkey», *breakingdefense.com*, 05/06/2021.
17. Αν θέλετε να δείτε και την φιλειρηνική φατσούλα του να τα λέει ον κάμερα, κυκλοφοράει και στο γιουτιούμπ γράφοντας «Φλώρος: Η Ελλάδα μοιράζεται τις ίδιες αξίες με την Σαουδική Αραβία».
18. «Useful enemies: How the Turkey-UAE rivalry is remaking the Middle East», 15/03/2021. Διαθέσιμη στο *ecfr.eu*
19. «Not getting away with murder: How Europeans can shape US-Saudi diplomacy», 04/03/2021. Διαθέσιμη στο *ecfr.eu*.
20. Σωτήρης Βαλντέν, «Πόσο πολυδιάστατη είναι η εξωτερική πολιτική μας;», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 15/05/2021. Την παρένθεση δεν την προσθέσαμε εμείς, υπάρχει στο πρωτότυπο. Ο κ. Βαλντέν, εκτός από καθηγητής πανεπιστημίου υπήρξε γενικός γραμματέας διεθνών οικονομικών σχέσεων στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και σύμβουλος στο ίδιο Υπουργείο και στο Υπουργείο Εξωτερικών κατά τη διάρκεια των κυβερνήσεων του Α. Παπανδρέου και του Κ. Σημίτη.